

דף הרחבות – ציונות עכשיו

1. אם טובת עמינו יקרה בעיניכם, אם ציונים אתם באמת, דרשו לציון לבדה, ולא למצוות הקולטורה (תרבות) של הד"ר אהרנפרייז וחבריו התלויות בה, לפי דעתם. עוד לא קנינו את ארץ ישראל ולא קבענו בה ממשלה, ואין לנו צורך במיניסטרים (משרד) להשכלה ולענייני הרוח. עוד רבה העבודה לפנינו, רבה מאד לעשרות שנים ולא לפי אנשים – אל תהרסו את אחדותנו, אל תדרשו איש מאת רעהו דברים שלא יוכל לוותר עליהם בשום אופן. התאחדו למטרה אחת: להפעולה המעשית, ועזבו דברי הרוח לכל איש לעשות בהם כפי ראות עיניו.

אני אומר: הסירו את סמל הקנאה והמשטמה מהיכל פעולת הציונים.

(משה לייב לילנבלום, 'סמל הקנאה והמשטמה', המליץ, 1899; ד', עמ' 266)

2. לסגור פתם ברז שדולף	ויש עוד אלף דוגמאות
לקחת מרמפ חייל עייף	שמוחקות ת'מרכאות
ולא להשאר אדיש	מהתנועה והחזון
כשמשליכים אשפה לכביש.	שמקורם בשם "ציון"
להיות תמיד בעניינים	כן יש עוד דוגמאות אין-ספור
להתנדב לצנחנים	שלפעמים קשה לזכור
האם כל אלה בכנות	אשר כולם הם בכנות
אינם, בעצם, ציונות?	פשוט מאוד, הם ציונות...

(יואל ריפל)

3. מסקנת הדברים היא פשוטה: הדרך היחידה לצאת ממשבר הזהות הציונית היא לחדול מלהציג אותה כתפיסת זהות יהודית המתקיימת, כביכול, על תכניה העצמיים, בחינת באר המתפרנסת מהוליתתה. יש להכיר ולהודות בעובדה שאין ואי אפשר שתיווצר זהות ציונית בת-קיום עצמי. מנקודת הראות הציונית תיתכן רק תפיסת זהות יהודית לאומית, או לאומית דתית, ששתיהן מתבססות על מלאות תכני הזיכרון התרבותי היסטורי של העם היהודי, כלומר על היהדות כמורשת של תרבות עצמית. הציונות היא תהליך ההגשמה היצירתית של הזהות היהודית התרבותית, לפיכך עליה לראות בהתחדשות החינוך היהודי במדינת ישראל ובתפוצות, ובהתפתחות התרבות היהודית-ישראלית המודרנית, השומרת זיקה למקורות היהדות, את המשימות הציוניות הראשיות.

(פרופסור אליעזר שביד, הציונות שאחרי הציונות, זהות ציונית במשבר, 108-109)

4. מדינת ישראל תהא פתוחה לעליה יהודית ולקיבוץ גלויות; תשקוד על פיתוח הארץ לטובת כל תושביה; תהא מושתתת על יסודות החירות, הצדק והשלום לאור חזונו של נביאי ישראל; (מתוך מגילת העצמאות של מדינת ישראל)

5. (ב) וְנָחָה עָלָיו, רוּחַ ה'--רוּחַ חֲכָמָה וּבִינָה, רוּחַ עֲצָה וּגְבוּרָה, רוּחַ דַּעַת, וַיֵּרָאֵת ה'.
(ג) וְהָרִיחוּ, בְּיִרְאֵת ה'; וְלֹא-לְמַרְאֵה עֵינָיו יִשְׁפּוּט, וְלֹא-לְמִשְׁמַע אָזְנוֹ יוֹכִיחַ.
(ד) וְשֹׁפֵט בְּצַדֵּק דְלִים, וְהוֹכִיחַ בְּמִישׁוֹר לְעַנְיֵי-אָרֶץ; וְהִכָּה-אָרֶץ בְּשֹׁבֵט פִּי, וּבְרוּחַ שְׁפָתָיו יָמִית רָשָׁע.

(ה) וְהָיָה צֶדֶק, אֲזוּר מִתְנַיִם; וְהֶאֱמוּנָה, אֲזוּר מִלְּצִיּוֹ.

(ו) וְנָר זָאב עִם-כֶּבֶשׂ, וְנֹמֵר עִם-גְּדִי יִרְבֹּץ; וְעִגָּל וּכְפִיר וּמְרִיא יִחְדּוּ, וְנֹעַר קַמָּז נָהַג בָּם.

(ז) וּפְרָה וְדָב תִּרְעֶינָה, יִחְדּוּ יִרְבְּצוּ וַיִּלְדִּיחוּ; וְאַרְיֵה, כִּבְקָר יֹאכַל-תְּבֹנִי.

(ח) וְשָׁעִשְׁע יוֹנֵק, עַל-חַר פִּתְוִן; וְעַל מְאוּרֵת צְפֻעוֹנִי, גְּמוּל יָדוֹ תִּדָּה.

(ט) לֹא-יִרְעוּ וְלֹא-יִשְׁחִיתוּ, בְּכָל-חַר קִדְשֵׁי: כִּי-מִלְּאָה הָאָרֶץ, דַּעַת אֶת-ה', כַּפְּיִם, לַיָּם מְכַסִּים.

(י) וְהָיָה, בַּיּוֹם הַהוּא, שָׂרֵשׁ יֹשֵׁי אֲשֶׁר עָמַד לָנֶס עִמָּם, אֱלֹהֵי גוֹיִם יִדְרָשׁוּ; וְהָיְתָה מִנְחָתוֹ, כְּבוֹד.

(יב) וְנִשְׂא נֶס לְגוֹיִם, וְאָסַף נְדָחֵי יִשְׂרָאֵל; וַיִּפְצוּת יְהוּדָה יִקְבִּץ, מֵאַרְבַּע כְּנָפוֹת הָאָרֶץ.

(ישעיה יא)